

Květen – srpen 1945: krvavá realizace Benešova vylikvidování Němců

Franz Chocholatý Gröger

Sudetští Němci se stali v letech 1944/1945 již jenom pasivním objektem mocenské hry Spojenců o rozdělení Evropy a sfér vlivů. Tohoto faktu se snaží využít také československá vláda a intenzívně připravuje domácí odboj na konečné řešení. Výzvy českých politiků domácímu odboji jsou již jen slabě skrytou výzvou k teroru a hromadným vraždám. Příkladem může být také tajný pokyn Prokopa Drtiny skupinám odporu ve vlasti: "...Touto cestou (myšlen transfer) bude možno se jich snad zbavit z části.... Je třeba, abychom v prvních dnech po osvobození mnohé vyřídili sami... Myslete vždy na to... Mezinárodnímu řešení německé otázky musí tedy u nás předcházet co nejrychlejší možné obsazení a čistka."(DRTINA I) Tato výzva se v době divokého odsunu stala krvavou skutečností.

Ke konci války se na československém území nacházelo, podle vydaných potravinových lístků, 3 325 000 Němců, z toho jich bylo v okupovaném pohraničí 2 716 239. Západoněmecké prameny uvádějí, že počet všech Němců činil 3 418 000 osob, A. Bohmann ve své práci "Menchen und Grenzen" (BOHMANN) uvádí početní stav starousedlého německého obyvatelstva na 3 397 446 osob. Podle vydaných potravinových lístků pobývalo v českých zemích k 25. 6. 1945 celkem 2 716 239 německých civilistů.(STANĚK 20)

Od prvních květnových dnů 1945 začalo hromadné vyhánění německých občanů, mocenské orgány z vlastní iniciativy a nebo na příkaz ústředních orgánů, dříve než velmoci rozhodly o tzv. odsunu obyvatel a dříve než československé orgány přijaly právní normy – dekrety prezidenta republiky – regulující odebraní majetků, podle své libovůle a záměrů sháněli do provizorních táborů německé občany, vyvážely a vyháněly je z domovů a republiky. Všechny tyto akty byly provázeny projevy zvrůle, násilí, nelidskostí.

Území Sudet, ale také vnitrozemí, bylo oblastí bez zákonů, kde vykonavatelé moci, samozvaní i dosazení Benešovou vládou, mohli beztrestně uplatňovat svou zvrůli. Československé archivy a výpovědi svědků poskytují mnohá svědectví o případech nelidskosti, vražd,

znásilňování a upalování za toto období divokého odsunu. Ty a také poměry v internačních táborech, vyvolaly nejen stížnosti, ale i kritiku zahraničního tisku. Odpovědná vládní místa a státní instituce, včetně vlády Národní fronty a prezidenta o těchto poměrech věděly a buď mlčely nebo k zločinům přímo naváděly v rámci národní očisty a “vylikvidování” Němců řečeno slovy presidenta Beneše. Vláda ve své nótě třem mocnostem z 3. 7. 1945 a 16. 8. 1945 zdůrazňovala, že pomýšlela provést odsun organizovaně a lidsky a prezident Beneš po Postupimi začal vyzývat k lidskosti, ač před tím vyzýval k vylikvidování. Nikdy však neučinil ani on ani vláda taková opatření, aby poměry se změnily. Dokonce nebyl zastaven ani divoký odsun, jak to požadovali západní velmoci a jak to sama původně slíbila.

Vláda přiletěla 10. 5. 1945 do Prahy bez právních norem, místo těchto má jen výzvy k násilí: “Dejte vyvrít ze svých srdcí živelně nenávisť k německým katanům. Jděte účtovat s Němci za všechna jejich zvěrstva a neznejte slitování s německými vrahy” zní z Košic (CESTOU KVĚTNA) a ústy samozvoleného prezidenta Beneše pak z Popradu slyší apel: “...Běda, běda Němcům, třikrát běda! Za své zločiny budou hořce pykat! Zlikvidujte je! Běda jim! Vylikvidujte je!” (BENEŠ). Tato slova slyší v Brně i v Praze. Stavidla jsou otevřená: Líbí se ti onen byt Němce, běž a seber si ho!, Bude se bránit, zbij ho!, Jdi vyber si ženu a znásilni ji! Včera jsi chodil ještě udávat, dnes budeš vlastenec, jen je třeba zabít svědky! Vše dovoleno jest!

Dne 5. května vypuklo v Praze povstání, nebýt vojáků generála Vlasova skončilo by fiaskem. To v daném okamžiku nikoho nezajímá. Jedni jdou budovat barikády, komunisté vyzbrojují svou budoucí pěst, jiní vlastenci jdou rabovat, honit po ulicích bezbranné občany osočované davem za kolaboranty či SS. Nikdo nic neověřuje, lynč ovládá ulici. Na lucernách hoří za nohy pověšení Němci. “Košický vládní program požadoval konfiskaci majetků zrádců a kolaborantů. Avšak, kdo je tímto zrádcem, o tom rozhodovali dělníci v továrně. Od 5. května 1945 měli ve svých rukou zbraně a mohli svá rozhodnutí okamžitě uvádět ve skutek”, píše v r. 1978 komunistický historik Král (KRÁL 117). Tito ozbrojenci berou svou zvlášť pevně do rukou a již 11. 5. 1945 stávají se základem Revolučních gard, proslulých pod přezdívkou Rabovací gardy, řízených Ústřední radou odborů.

Vraťme se však do Prahy 5. 5., jedni spěšně budují barikády, jiní využívají těchto dnů k bestialitám. Výzvy košické vlády či KSČ (Co dělat, čím začít?) a provolání České národní rady z 30. 4. 1945 požadující “rychlé a přísné potrestání zrádců a kolaborantů lidovými soudy” našly svou odezvu. Řádění příslušníků SS, používání rukojmí německou

stranou jako živého štítu přispělo velkou mírou k touze po odplatě. Dne 8. května je uzavřeno příměří a Prahu opouštějí německá vojska a vlasovci. Německé ženy a děti měly být pod ochranou Mezinárodního červeného kříže, avšak de facto byly ponechány osudu, který byl velice krušný. Dochází k deportacím Němců do téměř 40 provizorních táborů a věznic. Zadržení Němci, včetně žen a dětí, byli vystaveni násilí a jejich životní podmínky byly více než svízelné, Přímo na ulicích se konaly hony na lidi, řada osob byla bita, zraněna, utlučena, oběšena, upálena nebo zastřelena (SLYŠME 1-17). I čeští svědkové hovoří o tzv. lidských pochodnících (STANĚK 70). K exekucím docházelo rovněž v místech jejich internace, nebyli ušetřeni ani nemocní, ranění a invalidé. Představitelé ČNR se sice snažily brutalitám zabránit, ale nebyli vyslyšeni.

Provolání vlády z 11. 5. 1945 a prezidenta z 16. 5., svolání KSČ a ÚRO požadující rychlé potrestání a vyvlastnění Němců a zrádců naopak atmosféru ještě více rozjitřily. V svolání "Lide český!" zveřejněném v Rudém Právu 13. 5. 1945 požaduje nemilosrdné zúčtování se všemi válečnými a polickými zločinci. K slovu se dostává navíc postih Čechů pro skutečnou či domnělou kolaboraci. Komunisté si připravují půdu k převzetí moci. Celkový počet ztrát na životech v období povstání není znám, česká strana hovoří 635 osobách, další materiály hovoří o tom, že od 5. do 9. 5. zahynulo ve Velké Praze 855 osob německé národnosti. Tyto údaje nejsou úplné, nejsou známé počty osob zahynulých v internaci, leccos vypovídají zprávy o exhumacích mrtvých, např. ve společném hrobě na hřbitově sv. Lazara v Břevnově bylo uloženo 300 osob dovezených sem v době od 9. 5. do 1. 6. 1945 z různých míst a pak do 19. 6. z internačního tábora na Strahově.

Podle údajů zjištěných k 30. 12. 1945 padlo nebo zahynulo ve velké Praze během povstání 1 693 Čechů (zavražděných se uvádělo 236) a 663 osob jiných národností. (STANĚK pozn. 40, 201)

Dne 12. 5. 1945 pronáší Beneš z balkonu brněnské radnice projev: „...Nyní se dáme do práce. A budeme dělat pořádek mezi námi, zejména také zde v městě Brně s Němci a všemi ostatním (Potlesk) Můj program je – a já se tím netajím- že otázku německou musíme v republice vylikvidovat (potlesk, volání Výborně!)“ (BENEŠ 139). Projev jasně dokazuje, že za nejnaléhavější cíl české poválečné politiky považuje degermanizaci ČSR. To znovu zdůraznil také v projevu ve sněmovním sále brněnském radnice: „Tento národ přestal být v této válce už vůbec lidským, přestal být lidsky snesitelným a jeví se nám už jen jako jedna jediná veliká lidská nestvůra. Tento národ musí stihnout za to všecko veliký a přísný trest. Vše podstatné bylo vyřčeno. Řekli jsme si, že

německý problém musíme definitivně vylikvidovat“ (BENEŠ 138). Rozhlasové stanice vysílaly tento projev do všech koutů Čech, Moravy a Slezska, všichni se dozvěděli, co od nich tento velký muž očekává a vyžaduje. Práci! Mnozí to pochopili po svém, málo práce a hodně mluvit. A hlavně VYLIKVIDOVAT NĚMCE! Byla sobota, čtvrtý den svobody a velkého štěstí. Následující den byla neděle a malá šumavská vesnička Folmava měla poznat sílu jeho slov, především její ženy, starci a děti.

Za osmnáct dní na to – 30. 5. 1945 - je vyhnáno více jak 20 000 německých obyvatel Brna z domovů a donuceno vydat se na pochod smrti k hranicím Rakouska (NĚMCI, SLYŠME 19-27). Cestou dochází k bití vyhnaných, k znásilňování dívek a žen, k střílení a popravám. Mnoho lidí umírá vysílením a hladem. V průběhu pochodu smrti je evidováno 629 případů úmrtí na území Moravy a 1062 na území rakouském, celkem tedy 1691 osob (STANĚK 90).

Osud nad Němci byl vyřčen a způsob provádění byl dán zcela do rukou a fantazie Čechů a mnozí se této výzvy chopili a opojeni pocitem nesmírné moci nad osudy jiných začali realizovat představy svých nejnižších pudů. Nejružnější zločinci, včetně kolaborantů z doby války, četníků, Svobodových vojáků a dalších, nadšeně mordovali, protože jim pan prezident zaručil naprostou beztrestnost a komunisté pak závratnou kariéru v jejich vysněném gulagu lidově demokratické republiky.

Ve dnech 11. - 12. 5. jsou zbytky 1. divize ROA (Ruské osvobozené armády, vlasovců – pozn. red. CS-magazínu) obklíčeny Rusy a začalo několikadenní vraždění zbytku vojsk a to za aktivní účasti českých ozbrojenců. Vraždění odzbrojených německých vojáků proběhlo od 9. 5. do 11. 5. na mnoha místech Čech, Moravy a Slezska. Podle informací Německého lidového spolku pro péči o hroby Němců mělo by být uloženo v hromadných hrobech na 10 000 německých vojáků.

Již výše zmiňovaná Folmava zažila dramatické chvíle 13. 5. - 15. 5. 1945, kdy čeští ozbrojenci oddílu Niva přijeli do obce, došlo k přestřelce a následnému vyčištění obce. Vyhnání obyvatel zůstali na pohraniční louce, protože je US Army nechtěla pustit na německé území. Kriminální policista dr. Sladký uvádí, že bylo zavražděno 47 osob, především starých lidí a žen. Po vraždách byly domy vydrancovány. Podle pozdějšího vyšetřování akce byla provedena na základě domluvy mezi Rusy a příslušníky oddílu Niva. Do Folmavy přijela na dvou nákladních autech skupina 50 mužů. Ti nařídili obyvatelům opustit obec do dvou hodin. Americká strana je však nepustila na německé území. Podle

českých pramenů bylo zabito 30 - 40 osob. Všechny oběti, mimo 17letou dívku, měli být zahrabáni v katastru obce (SLYŠME 300).

Dne 17. května přijíždí Beneš do Prahy aby se usadil na prezidentský stolec, na který 5. 10. 1938 veřejně abdikoval a nyní sám sebou zvolen znovu usedá. Prezidentův poradce dr. Prokop Drtina přednáší svůj projev na prvním slavnostním sjezdu národních socialistů v sále Lucerny. V ten den, kdy Češi páchají zvěrstva na Němcích v Lanškrouně, vyzývá: „...prvním úkolem při zakládání nového života: vyčistit republiku celou a úplně od Němců... Abychom toho cíle dosáhli, musíme začít s vyháněním Němců z našich zemí ihned, okamžitě, všemi způsoby, před ničím se nesmíme zarazit a zaváhat. Každý z nás musí pomoci v čištění vlasti...” (DRTINA II 62-64).

Ve dnech 17. - 18. 5. 1945 se odehrály drastické scény přesně dle přání Drtinově v Lanškrounu. Do města doráží partyzánský oddíl Josefa Hýbla-Brodského, zprvu 80 a pak 350 mužů a začali ihned shánět němce na základě pokynů a informací majitele pily ve Výprachticích Josefa Hrabáčka (SLYŠME 18). Tento muž byl po válce členem národních socialistů a první předsedou ONV v Lanškrouně, v roce 1950 zatčen a v r. 1951 odsouzen za velezradu a v roce 1990 rehabilitován. Na lanškrounském náměstí jsou shromážděni Němci z města a okolních obcí. Za předsednictví Hrabáčka jim vytvořený lidový soud na místě odsuzuje Němce k bití, oběšením a zastřelení. Takto bylo zabito 24 osob. Z té doby se zachovala také fotografie zachycující českého poetu Vítězslava Nezvala v rozhovoru s aktéřky tohoto masakru (HYENY 248). Co k tomu jen říci - jen málo bylo Čechů, kteří by byť jen slovem upozornili na tyto nepravosti. Fotit se s vrahy mělo cenu zlata. Jak podobné je to se situací a v Bosně a Kosovu.

Z archivních materiálů i ze svědectví vyplývá, že excesy se vystupňovaly a dosáhly drastických obrazů po odchodu sovětských vojsk z oblasti. Ke kolektivním “bicím scénám” provázených mučením došlo v květnu 1945 v Králíkách, v mnoha oblastech působily tzv. náhlé soudy. Docházelo k násilným záborům domů, usedlostí, ke krádežím, znásilnění a vraždám. Na území východočeského regionů docházelo velmi často k těmto excesům, a to především v Podkrkonoší (okresy Vrchlabí a Trutnov), na Broumovsku (Police nad Metují, Teplice nad Metují, Zdoňov, Jetřichov a j.), Žambersku (Žamberk, Rokytnice, Kunštát, Černá Voda, Nová Ves, Bartošovice a j.), Lanškrounsku, Rychnovsku, Svitavsku. Cílem všech těchto aktivit bylo vytvořit mezi Němci pocit strachu, beznaděje a tak je vlastně donutit “k dobrovolnému odsunu”, a to ještě před konferencí v Postupimi. Tím měla být dosaženo vyhnání co největšího počtu německého obyvatelstva a zároveň vytvořen pro velmoci dojem, že

vlastně odsun je nutný, neboť Němci "jít chtějí". S tím také argumentoval Stalin při jednání v Postupimi. Jde o osvědčený postup etnických čistek - část uteče ze strachu, zbytek bude odsunut, neboť by stejně zde nemohl žít.

Popravy Němců probíhaly ve všech městech a obcích, lidové soudy a samozvaní vykonavatelé spravedlnosti se snažili. Bývalí partyzáni spolu s RG týrali a vraždili zatčené také v internačním táboře v Kolíně, České Kamenici, České Lípě, Kladně a Rýmařově. Zvláště aktivní byl partyzánský kapitán Vladimír Sedlář, zemský velitel Národní bezpečnostní stráže pro expozituru ZNV Moravská Ostrava, který zajišťoval bandu vrahů v internačním táboře HANKE v Ostravě-Přívozu, kde popravy a mučení byly pravidelnou součástí každého dne. Podle důvěrného sdělení oblastní úřadovny StB v Ostravě z let 1947 zahynulo v objektu od 15. 5. do 20. 6. 1945 celkem 247 lidí. Byli zde páčány také jiné brutality - mučení, vyrazení zlatých zubů, pokusy o zabití elektrickým proudem, vícenásobné znásilňování žen (STANĚK 117-118). Násilnosti se dopouštěli příslušníci partyzánských svazků Josefa Hybeše operující v prostoru Brno – Ivančice - Moravský Krumlov.

K jedné z nejhrůznějších vražd civilistů došlo v obci Horní Mostěnice u Přerova v noci z 18. na 19. 6. 1945. Poručík Karol Pazúr, důstojník OBZ ze štábu 4. divize 1. Čs. armádního sboru zde nechal vyvést pod záminkou prošetření nacistů z vlakové soupravy početnou skupinu karpatských Němců z Dobšíně vracejících se na Slovensko. Až do páté hodiny ranní byli tito nešťastníci střílení na vršku zvaném Švédská šance. Bylo zastřeleno 265 osob (71 mužů, 120 žen a 74 dětí ve stáří do 14 let. Hrdinní sadisté Pazúr a Smetana byli později sice souzeni, ale soud rozhodl, že Smetana bude na základě použití zákona č. 115/1946 Sb. propuštěn. Pazúr byl sice odsouzen v roce 1949 na sedm a půl roku, později na dvacet let, s roce 1951 mu však byl trest snížen na 10 let. V polovině padesátých let již ve vězení nebyl a později působil jako funkcionář Slovenského zväzu protifašistických bojovníkov.

Jako ilustrace postupů a metod uplatňovaných v květnu a červnu 1945 může sloužit Liberec. Město se dostalo do českých rukou převzetím zástupci národního výboru dne 9. 5. 1945, pacifikaci Liberce zahájila vojenská jednotka z Turnova 10. 5. 1945 a 21. 5. následující jednotka RG z Mladé Boleslavi, které velel P. Hložek. Pánem situace se stávají gardisté. Jednotky vpadly do ulic a začali je vyčistovat (SLYŠME 279). Lidé byli okrádáni přímo na ulicích, gardisté prováděli neomezené domovní prohlídky, loupili, znásilňovali, stříleli a věznili i antifašisty, chování RG se stalo nebezpečím pro národní bezpečnost. Obdobná zprávy přecházely také z jiných měst.

Takřka masovým průvodním jevem květnových a červnových dnů byly mezi Němci sebevraždy, jejich počet se zvyšoval s narůstajícím pocitem ohrožení, k mnohým sebevraždám mnohdy celých rodin vedlo brutální a mnohonásobně opakované znásilňování dívek a žen bez ohledu na jejich věk, zdravotní stav a přítomnost dalších osob včetně jejich dětí. K dobrému zvyku českých vlastenců patřilo lovení žen a dodávání jich k znásilňování vojáky Rudé armády. Množství sebevražd v období květen – červen 1945 ve městech (Praha, Brno, Olomouc, Jihlava, Opava, Most, Liberec, Ústí n. Labem, Děčín, Karlovy Vary, Jablonec n. N., Varnsdorf, Žatec aj.) je velice zářející. Na druhé straně nutno vzít v úvahu, že mnohé „hrdinské“ skutky RG či jiných vlastenců končící smrtí Němců, mám na mysli vraždy, mučení, byly v úmrtních zprávách uváděny jako smrt sebevraždou. Život příslušníků nepřátelského národa neměl v očích mnoha Čechů žádnou cenu. Čs. statistika uvádí za rok 1945 3 796 sebevražd Němců v Čechách a 1 762 sebevražd Němců na Moravě a Slezsku (STANĚK 52).

Od května 1945 zasáhla všechny vrstvy českého obyvatelstva vlna nacionálního radikalismu a skryté negativní emoce z let války se začaly projevovat. Atmosféru násilí pomáhaly zintenzivňovat výzvy a provolání čs. orgánů a odbojových organizací. Zatýkání, internování, domovní prohlídky, vyhošťování a násilné vysídlování dosáhly masového měřítka. Hlavní úkol, tj. rychlé obsazení Sudet, připadl armádě a dalším ozbrojeným skupinám. V prostoru Čech sehrálo v tomto období důležitou roli vojenské velitelství Alex v čele s gen. Z. Novákem, kterému podléhaly dvě operační oblasti s velitelstvím Hradec Králové a Kladno. Do pohraničí pronikaly také jiné ozbrojené skupiny. Ve stejnou dobu se za spoluúčasti Vojenského velitelství V. Prahy a ÚRO formovaly smutně proslulé Revoluční gardy (RG, zvané také jako Rabovací gardy). RG měly sice podléhat ministerstvu vnitra, resp. ZNV v Praze a Zemskému velitelství NBS v Brně, ale jejich činnost většinou řídili jejich velitelé. V různých místech vznikaly prapodivné bezpečnostní útvary, jejich společným rysem bylo, že vznikaly za přímé pomoci jednotek Rudé armády a jejich legálním podkladem byly směrnice moskevského vedení KSČ, provolání KSČ z dubna 1945 a Národní fronty z 17. 4. 1945 a usnesení ÚRO z 29. 4. 1945. Právně vzato tedy zcela nezákonné ozbrojené tlupy, nic jiného a nic víc (HEJL 30-31).

Gen. Novák vydal 15. 5. 1945 rozkaz k obsazení pohraničních terénů s dovětkem “všechny Němce vykažte z historických území”. Do působnosti Alexe patřil rovněž pluk 1 RG Albatros operující spolu s oddíly Železo (velitel npor. F. Noha), Toledo (B. Káš) a Vpřed. Velkou roli při těchto akcích sehrál elitní dobře vyzbrojený pohotovostní pluk 1 Národní

bezpečnosti se zcela komunisty infiltrovaným velením. Oblastní velitel v Hradci Králové vydal pokyny k vystěhování německého obyvatelstva z prostoru od Králík po Hrádek nad Nisou. První oficiální rozkaz k očištění těchto oblastí od živelů Československé republiky nepřátelských byl vydán 22. 5. 1945. Vyhlášky a pokyny nařizující vysídlení Němců a zavádějící omezení vůči nim vydávala vojenská velitelství leckdy samostatně jindy po dohodě se samosprávou. Protože ústřední instrukce nebyly vládla zde tzv. revoluční inspirace. Později připadla významná role útvarům první vojenské oblasti, které velel generál K. Klapálek. Události kolem “vyčišťování” pohraničí, provázené krádežemi, mučením, vraždami, rozvíjely k agresivitě a pomstě inklinující sklony některých jedinců. Vždyť tzv. desatero pro československého vojáka vydané rozkazem velitele 1. Vojenské oblasti uvádí: “Němec zůstal naším nesmiřitelným nepřítelem. Nepřestaň nenávidět Němce. Chovej se k Němcům jako vítěz. Buď tvrdý k Němcům. I německé ženy a hitlerovská mládež nesou vinu na zločinech Němců. Buď neústupný i k nim”. Vzor byl dán a podle toho vypadalo chování vojáků. Vojenské jednotky intenzívně prováděly odsun shromážděného obyvatelstva do Saska, které bylo obsazeno sovětskou armádou. A nejen to.

Na přelomu června a července odehrála se tragédie u hranic poblíž Teplic nad Metují. Na příkaz místní správní komise a posádkového velitele kpt. V. Svobody je 28. 6. 1945 vystěhována a vyvedena na tehdejší hranice bývalého pruského Slezska, nyní již obsazeného Poláky, skupina Němců. Poláci je poslali však zpět. Byli zajištěni a 1. 7. 1945 na odlehlém místě v lese Buky byli postříleni – 11 vesměs starších žen, šest mužů a čtyři děti, mezi nimi nemluvně. V roce 1947 byla provedena exhumace a proti Svobodovi bylo zahájeno trestní řízení, jako proti jednomu s malá důstojníků armády podílejících se na bestialitách vůči německému obyvatelstvu.

V té době již probíhá nábor do tzv. pohotovostních oddílů Národní bezpečnosti. A to podle “revolučních kritérií”- žadatel musel být oddán státní ideologii lidové demokracie a byla dávana přednost příslušníkům RG a bývalým partyzánem. O jaké bývalé partyzány se jednalo nejlépe pojednává kniha HYENY Jaroslava Pospíšila. Pluk 1. NB měl 1 600 mužů a jeho velitelem byl kapitán O. Kryštof. Do 2. oblasti 1. NB byly zařazeny také oddíly Železo a Toledo. Do vyčišťovacích akcí ve Slezsku se zařadili aktivně také vojáci 1. čs. samostatné brigády. U “Svobodovců” bylo protiněmecké cítění obzvláště silné a mimo to velitele ponechávali těmto vojákům zcela volné ruce.

V polovině června násilné vyhánění Němců zesílilo. Vláda již dalo těmto aktům právní záštitu dekrety č. 5/1945 Sb., č. 12/1945 Sb., č. 16/1945

Sb. a č. 17/1945 Sb. Na základě retribučního dekretu bylo od června 1945 popraveno přes 400 Němců a téměř 300 Čechů a Slováků, tisíce byly odsouzeny na desetitisíce let vězení. Ani jeden z obviněných nestál před nezávislým soudem, nikdo se nemohl řádně hájit ani odvolat, svědci byli týráni, aby vypovídali proti obviněným.

Dne 25. 6. 1945 velitel 3. voj. oblasti gen. Novák spolu s předsedou ZNV v Brně vydal Zásadní směrnice pro řízení a provádění akce k vyčištění Moravy a Slezska od Němců, které požadovaly provést evakuaci německého obyvatelstva "totálně s tvrdou důsledností až do konce". Ministr obrany gen. Svoboda naléhal na urychlení transferu "všemi prostředky". Během tohoto tzv. "divokého odsunu" byly zřizované různé typy táborů, kde bylo německé obyvatelstvo vystaveno krutému zacházení, mnohé tábory se staly dodavateli žen pro orgie sovětských vojsk. Lidé umírali nejen věkem, ale také nedostatečnou výživou, úrazy, epidemiemi a násilím. Ve všech případech šlo o organizované násilí a ne o excesy jedinců vůči německému obyvatelstvu, jak se někdy snaží česká literatura toto období popisovat. Poprvé bylo toto období objektivně zpracováno na základě archivních materiálů v knize Tomáše Staňka PERZEKUCE 1945. Zde uveřejněné dokumenty jasně ukazují, že celý tzv. divoký odsun byla cílená akce vedoucí k vyhnání co nejvíce německých obyvatel a postavit velmoci před skutečnost, že odsun musí být realizován, neboť Němci sami utíkají z Československa.

Situaci v pohraničí, kde v podstatě, alespoň v prvním období, bezpečnostní orgány nespolupracovaly, ale naopak se předháněly v násilnostech, komplikovala především činnost OBZ (s přednostou plk. B. Reicinem již z velké části napojené na sovětské zpravodajské služby). Ze zpráv z archivních materiálů pak vyplývá podezření, že některé akce "werwolfu" či tzv. sabotáže německého obyvatelstva vznikly buď přímo v OBZ a nebo za přispění jejich příslušníků.

Z června a července existuje větší množství zpráv o násilnostech, vraždách a popravách a to především v pohraničí. K brutalitám dochází při přípravě a provádění vyhánění a divokých odsunů do sovětského záboru. Násilí musí dosáhnout takových razancí, aby Němci sami utíkali či ještě lépe se sami likvidovali. Krátce před zahájením konference v Postupimi posílá vláda Národní fronty třem velmocím nótu s naléhavou žádostí o schválení transferu Němců. Nebyl totiž ještě znám oficiální postoj vlád USA a Velké Británie, které musely přejít od mlhavých příslibů k jednoznačnému stanovisku. Bylo známo jen stanovisko SSSR jednoznačně formulováno jako souhlas s odsunem. Proto první fáze vyhánění (divoký odsun) směřovala v oblasti Německa obsazených Rudou armádou. Československá vláda právě z obavy, že by realizace

nuceného vysídlení nebyla předmětem jednání této konference stáhla připravovaný dekret o odsunu cizího obyvatelstva a vnitřním osídlení a nahradila ho dekretem polovičním a to dekretem č. 27/1945 Sb. ze 17. 7. 1945 o jednotném řízení vnitřního osídlení. V tento den byla zahájena berlínská konference tří velmocí.

Nervozita politiků Národní fronty stoupá, plán velkého likvidátora se stává stále častěji terčem kritiky nejen západoevropského tisku a politiků, ale je slyšet i hlasy odporu doma. Na druhé straně "socialistický blok" komunistů, sociálních demokratů a národních socialistů který vznikl 8. 6. 1945 uvnitř Národní fronty žádá razantnější řešení odsunu. A v této snaze má podporu armády a bezpečnostních složek, které jsou nyní již zcela v režii KSČ. Život pro Němce se stává den co den hroznější. Střelba je součástí každodenního života v městech a obcích v dané oblasti, jde mimo jiné o incidenty související s chováním Rusů, příslušníků různých českých ozbrojených formací a kriminálních živlů. Hodně z toho se přikládalo činnosti werwolfů. Mnohé z těchto incidentů se nepodařilo zcela objasnit, avšak závěr šetření byl zde jednoznačný- jde o akci werwolfů.

Tvrdé sankce následovaly po nehodách, které byly označovány za sabotáže. Jde zde například o událost z 3. 7. 1945 v Bruntále, kde se při manipulaci s granátem smrtelně zranil svobodník NBS. Němci prý nastražili nálož. Velitel I. Gaš dal 5. 7. 1945 zastřelit 20 mužů z města a ve dnech 10. - 11. 7. byl zahájen odsun 4 300 Němců za hranice a později 750 osob do vnitrozemí na práce. O poměrech v táboře píše Kurt Langer v knize Dny strachu. Podle úředního sdělení mělo být v parku kol zámku uloženo do společných hrobů více osob. O poměrech v Bruntále a Krnově za velení I. Gaše neměli jasno ani státní orgány.

Stále nejsou spolehlivě objasněny události v Chomutově (SLYŠME 83). Tady byla vyčišťovací akce zahájena z iniciativy posádkového velitelství, akci velel štkpt. Prášil. Dne 9. 6. 1945 bylo shromážděno, po domovních prohlídkách, několik tisíc mužů ve věku 13 až 65 let (podle německých pramenů 5 000 osob). Po prohlídce a vyřazení těch, kteří měli být ponecháni jako pracovní síla, byla vybrána skupina podezřelých v členství v SS a nacistických organizacích, na nichž byla páchána zvěrstva. Zvěrstva odsoudil i anonymní český stěžovatel. Na následky mučení na sportovním hřišti zemřelo asi 12 - 13 osob (mlácení tyčemi, vypichování očí, uražení přirození holí, pálení na nahých tělech). Odpoledne byla skupina 4 000 mužů se zavazadly o hmotnosti 25 - 30 kg hnána směrem ke státní hranici. Na pochodu zemřelo více jak 60 osob. Nalezeno bylo 27 mrtvol. Rusové nechtěli vyhnance převzít. Osoby pak byli přesunuti do táborů v Záluží u Mostu, část zůstala u

státní hranice. Trýznění pokračovalo také v internačním táboře Sklárna, z více než 60 zemřelých zemřelo násilnou smrtí kolem 40 osob. Ti byli pohřbeni do kráterů po bombách. Podle vyšetřovací komise šlo přibližně o 140 mrtvých.

V roce 1947 bylo zahájeno vyšetřování události v Postoloprtech a v září 1947 byla provedena exhumace mrtvých. Celkem bylo exhumováno 763 mrtvol z toho pěti žen. Německé obyvatelstvo Postoloprty bylo ve dnech 28. - 29. 5. 1945 soustředěno v postoloprtských kasárnách, kde byli bití a týráni a pak následovaly popravy v prostoru internačního tábora na bažantnici, kde se k 8. 6. 1945 nacházelo asi 1 400 osob. Podle generála Klapálka byla opatření, tedy mučení a hromadné popravy zcela přirozené, jeho podřízení „jednali správně a došlo –li v jednotlivých případech k přehmatům, pak musíme uvážit, že vojáci jsou prostí lidé... jednali–li proti Němcům tvrdě, ...je to vojensky a lidsky pochopitelné“. Takto omluvně se stavěla česká strana ke všem excesům.

Není smyslem této krátké stati vyjmenovat jednotlivá zvěrstva, vraždy popravy a mučení. Vše je v dostačující míře zdokumentováno také samotnými aktéry těchto excesů a výpověďmi svědků a obětí jejich vlastenecké bohumilé činnosti. Je jen zarážející, že se státní orgány, ač dokumentaci mají, stavějí nečinně k těmto událostem. V roce 1946 byly StB vyšetřovány popravy osob zajištěných v Domažlicích. Rozkazy k popravám vydával štábní lékař Josef Fahrner (nar. 9. 11. 1911). I když šlo často o příslušníky SA, SS a NSDAP, lze soudit, že převážná většina byla nevinná. Tyto lidi odebíral Fahrner jak z věznice okresního soudu, tak z tábora v Chrastavicích u Domažlic. Některé osoby byly zabitě ve věznici, některé mimo město. Podle zprávy MNO byly oběti pochovány ve společných hrobech v pískovně nacházející se na pravé straně silnice mezi Domažlicemi a Draženovem (SLYŠME 62,64). Ze zprávy MNO vyplývá, že počet obětí v pískovně čítal asi 100 osob. Přibližně asi 120 osob bylo s vědomím Fahrnera zastřeleno na domažlickém nádraží, a tam také v jeho blízkosti pohřbeno. Jak uvádí dr. Staněk ve své knize Perzekuce, zpráva upřesňovala, že byla patrná snaha „uchovat tyto vědomosti pokud možno co nejdéle v tajnosti“. Tehdy nadporučík Josef Fahrner a kpt. Jan Havel obdrželi za svou odbojovou činnost, zajištění pořádku v Domažlicích a rychlé vystěhování Němců v listopadu 1945 na návrh plk. K. Veselého - Štainera „pochvalné uznání“ ministra vnitra. Fahrner pocházel z česko - německé rodiny a v roce 1945 byl členem KSČ. Toto uznání svědčí o tom, že perzekuce, bestiální popravy na Domažlicku se děly s posvěcením tehdejší tzv. demokratické vlády ČSR.

Jak již bylo uvedeno výše, československá vláda velmi intenzívně pracovala na tom, aby otázka vysídlení německého obyvatelstva se stala

tématem připravované konference. Svědčí o tom množství dopisů, které československá vládní místa rozesílala spojeneckým zmocněncům. Otázka přesídlení obyvatelstva se projednávala v Postupimi na 5. plenárním zasedání 21. 7. 1945, avšak byla jí věnována jen malá pozornost, poznámky k tomuto tématu se objevily v souvislosti s diskusí o západní hranici Polska. Ke schválení dokumentů k přesídlení nedošlo ani na 6. plenárním zasedání 22. 7. 1945, to platí i o 7. plenárním zasedání 23. 7. 1945. Okrajově se o něm začalo hovořit až na 8. plenárním zasedání 24. 7. 1945, kdy byla na programu opět otázka západních hranic Polska. Komise ve svém záznamu má poznámku "Polsko by se stalo státem bez národnostních menšin". Obšírněji se začalo o této otázce jednat až na 9. plenárním zasedání 25. 7. 1945. Stalin zde uvedl, že československé úřady Němce evakuovaly do prostoru Saska. Churchill zde doslovně uvedl: "Podle našich informací opustily československo teprve dva tisíce z těchto 150 000 říšských Němců. To je ohromná akce přesídlit 2,5 milionu lidí". Na konci zasedání se ještě jednou hovořilo o Československu, Stalin zde uvedl: „Zdá se mi, že přesídlování už probíhá". Churchill tomuto tvrzení nevěřil. Otázka přesídlení byla pak předaná ministrům zahraničí, kteří se touto otázkou zabývali téhož dne na svém 8. zasedání. Byl vypracován návrh na vytvoření subkomise k této otázce, kterou tvořili Cannon, Harrison, Sobolev a Semenov.

Praha ví, že je nutno konat. Na Hlavním štábu MNO v Praze se 27. 7. 1945 konala porada, na níž bylo mimo jiné uvedeno, že do konce července bylo "divokým odsunem" vysídleno 448 397 Němců a že bude nutno postavit mocnosti před hotovou věc. Čtyři dny na to 31. 7. 1945 kolem 15.30 hod. exploduje munice v objektu ve čtvrti Krásné Březno. Následovně dochází k násilnostem, jejichž terčem se stali Němci, kteří se mohli pohybovat volně nebo se vraceli z práce. K týrání, bití a střelbě dochází na mnohá místech - na mostě přes Labe, v Předmostí, před nádražím, na místě dnešního Mírového náměstí. Němci byli v ulicích "biti, ubíjeni klacky, střílení, pobíjeni bodáky nebo shazováni do Labe". Vykonavatelé brutalit byli Svobodovi vojáci, příslušníci RG a civilisté z řad starousedlíků (SLYŠME 31-37). Již 1. srpna v 00.23 hod bylo vyšetřování ukončeno – Jednalo se prý o sabotáž. Skutečné pozadí výbuchu a možné jeho aktéry poodhalil sám generál Svoboda: "Nebudeme tu trpět pátou kolonu a můžeme si vzít za vzor Sovětský svaz, která do 48 hodin zlikvidoval dvoumilionovou německou povolžskou republiku, když tam byli shozeni němečtí parašutisté" (STANĚK 135 – šlo o provokaci sovětských bezpečnostních orgánů).

Vše bylo dobře načasované. Subkomise předložila na 11. zasedání "velké trojky" návrh článku XIII. postupimských dohod. "Velké trojce" bylo

jasné, že článek XIII nepředstavuje právní podklad pro vyhnání, nýbrž že vyzývá k tomu, aby nedocházelo k jednostranným akcím. Stalin dal spojencům najevo, že k vyhnání se uskuteční, bez ohledu na to, na čem se v Postupimi dohodnou. Američané to nepochopili, podle jejich ministra zahraničí čl. XIII. je žádosti vládám, aby vysídlování dočasně zastavily, pokud tuto otázku neprojedná Kontrolní komise. Stalin však trval na svém, že to nynější proces násilného vysídlování nezastaví. Na žádném z další dvou zasedání se již nevrátili k této otázce. Dne 2. 8. 1945, kdy představitelé podepsali "Zprávu o berlínské konferenci tří velmocí", která je všeobecně uváděna jako postupimská dohoda.

A hned den po ukončení postupimské konference spatřil světlo světa dekret č. 33/1945 Sb. o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské. Dekret vytvořil důležitý předpoklad pro násilné vysídlení a konfiskaci majetku, protože německé obyvatele Čech, Moravy a Slezska bylo možno legálně vystěhovat ze země teprve tehdy, až pozbyli československé občanství. Jenomže dekret č. 33 zařídil, že ho pozbyli už dávno; v ten den, kdy podle československo-německé smlouvy o státním občanství z 20. 11. 1938 "nabyli státní občanství německé".

Cíle bylo dosaženo. Odsun může začít. Velký sen likvidátora se blíží naplnění. Prostor bude vyčištěn a národ, který se toho účastnil bude lépe manipulovatelný. Sen komunistu o bolševické revoluci již má své obrysy - vždyť při čištění země se jim podařilo zbavit se velké části svých protivníků. A navíc zbraně RG jsou v rukou dělnických milic.

Beneš a politici NF mění rétoriku. Němce musíme odsunout, vždyť o tom rozhodli mocnosti. Vše musí být humánní, nesmí docházet k přestřelkům, vždyť svět se dívá. Starší literatura často uvádí, že se trestných činů proti zdraví, životu a majetku dopouštěli "živly" a lidé "bez souvislosti se stranickou legitimací, kterou nosili v kapse", jak mimo jiné tvrdí spisovatel R. Cílek. Archivní materiály vypovídají o opaku, právě členové KSČ byli ti, kteří si v pohraničí nejvíce troufali. Členství v KSČ mělo velký vliv na to, zda proti těmto pachatelům bestiálních činů bylo zahájeno příslušné řízení. Ve zprávě ministerstva vnitra z 14. 2. 1948 se v této souvislosti vyskytují jména 164 osob. U těchto připadalo, podle členství v roce 1945, 74 osob na členy nebo sympatizanty KSČ. Z celkem 104 úřady oznámených případů "nepřístojnosti" (jak krásný název pro vraždy, mučení a znásilňování), které provázely nakládání se zadrženými Němci po květnu 1945, bylo k 2. 7. 1947 řádně odsouzeny pouze čtyři osoby. I když na druhé straně, mnozí, především velitelé skupin, byli odsouzení po roce 1948 v rámci procesů s protikomunistickým odbojem (mjr. Ctibor Novák, Josef Hrabaček).

Ze značného množství případů působení pochybných existencí, kteří nacházeli své uplatnění především v RG, jde především o působení komunistických "veličin" jako např. Krosnář, dr. F. Šimčík, kpt. V. Dovara (velitel jednotky OBZ), A. Charouz (předseda MSK - násilnosti v Č. Kamenici). Rozkazy k násilnostem vydávali často příslušníci Obranného zpravodajství (Bílina - por. L. Toporcer, Horní Moštěnice u Přerova - por. K. Pazúr), armádní důstojníci (kpt. J. Fahrner - Domažlice, kpt. C. Novák - Frýdlantsko, kpt. I. Gaš - Bruntál, Krnov) a vedoucí "revolučních formací" (RG - pluk 1 RG Albatros, velitel pplk. E. B. Bořík, partyzánský oddíl "Pěst"), kteří byli buď přímo členy KSČ a nebo měli ke straně "citový" vztah.

Bohužel mimo Pazúra nebyli viníci vražd, násilností nikdy v Česku odsouzení, vždy zde byl zákon č. 115/1946 Sb., který jim hříchy odpustil. Pokud by snad v těch letech někdo předložil materiály, které by neskryl pod svá křídla onen zákon, pak zde byl všemocný B. Reicin a nebo Rudolf Slánský obklopený všehoschopným Sdružením českých partyzánů, které mělo mimo jiné hlavní zásluhu na prosazení onoho zákona z 8. 5. 1946. V tomto Sdružení měli svá pevná místa lidé jako Miroslav Pich-Tůma či František Foukal, hromadný vrah z Mirošova, štábní Bedřich Pokorný hlavní organizátor brněnského pochodu smrti (NĚMCI 245-260), Nekvasil, Hájek, Procházka, náš známý s Ostravy Sedlář a další (HYENY).

Tato vláda připravuje epochální oslavy konce války. Budou vyzvedávané hrdinské činy odbojářů, partyzánů příslušníku čs. vojsk na západní a východní frontě. Bude vzpomenuáno i pražského povstání tak dokonalé připraveného, že ho musel zachránit generál Vlasov a kdy hrdinové povstání byli ze svých míst vystrnaděni novými příchozími z Moskvy již několik dní po 11. 5. 1945 a obvinění se zbabělosti, když uzavřeli příměří s velením německých vojsk.

Jistě se však v záplavě slov oslavujících hrdinství se neobjeví jediná zmínka o excesech čs. vojáků spáchaných na německém obyvatelstvu, o řádění RG a samozvaných partyzánských oddílů, později tvořící základ Svazu českých partyzánů tvořící údernou pěst komunistů po volbách v roce 1946 a drtící demokracii po únoru 1948. Naopak se dá více očekávat, že vrazi z roku 1945 budou oslavováni jako hrdinové a o jejich obětech se nebude hovořit. Možná, že "těmto hrdinům květnových a červnových dnů" dají i pamětní desku. Bohužel těch se oběti Benešova plánu vylikvidování nedočkají. Nikdo neoznačí místa jako Folmava, Švédská šance, tábor Hanke, Postoloprty, Doupov, Domažlice a další místa jakoukoliv tabuli. Vítězové přece mají vždy pravdu.

Je zde jedná otázka – přinesli nám vítězové svobodu, nebo nás vehnali do dalšího gulagu tentokrát socialistického, i když i ten měl u nás předomek národní nebo snad nacionální?

Prameny:

Archiv ministerstva vnitra ČR – Kanice u Brna
fond Zemské velitelství SNB Praha 1945-1948 – f. A14
fond Zemské velitelství SNB Brno 1945-1948 – f. A15
fond sekretariát ministra vnitra A 2/1, kart. 56-58, inv. č.j. 1765 - hlášení a spisy k vyšetřování porevolučních událostí).
Slyšme i druhou stranu,(SLYŠME), Infocentrum Šumava, Č. Budějovice 1990, ISBN 80-900076-I-9

Literatura:

Beneš, Edvard (BENEŠ), Odsun Němců z Československa, Praha 1996
Bohmann, A. (BOHMANN), Menschen und Grenzen, Band IV, Köln 1975
Brandes, Detlef, Cesta k vyhnání, Praha 2002, ISBN 80-7260-070-2
Cestou května. Sborník , Praha 1975
Češi a sudetoněmecká otázka. 1939 - 1945. Dokumenty. ÚMV Praha 1994, ISBN 80-85864-05-3
Dědinová, Sidonie, Edvard Beneš-Likvidátor, Praha 2003, ISBN 80-900125-6-6
Dekrety presidenta republiky 1940-1945 I + II, Praha 1995, ISBN 80-85270-41-2
Dokumenty k deportaci Němců (Dokumente zur Austreibung der Sudetendeutsche), Střední Evropa č. 14-16/1990, Praha
Drtina, Prokop (DRTINA I.), A nyní promluví Pavel Svatý, Praha 1945
Drtina, Prokop (DRTINA II), Československo můj osud, Toronto 1982
Foreign Relation of the United States. Diplomatic Papers: The Conference of Berlin (The Potsdam Conference) 1945, Washigton 1961
Hejl, Vilém (HEJL) Zpráva o organizovaném násilí, Praha 1990, ISBN 80-85207-01-X
Hejl, Vilém, Rozvrat. Mnichov a náš osud, Praha 1990, ISBN 85-85207-03-6
Chocholatý, Fr.: Mezinárodněprávní aspekty odsunu sudetských Němců a jejich případných majetkových nároků, diplom. práce, VŠP Hradec Králové, 1997
Kalvoda, Josef, Czechoslovakia s Role in Soviet Strategy, Washington 1978
Kaplan, Karel, Pravda o Československu 1945-1948, Praha 1990, ISBN 80-7038-193-0
Král, V., Historické mezníky ve vývoji Československa, Praha 1978

Kroupa, V., Sbor Národní bezpečnosti 1945-1948, Praha 1977
Langer, Kurt, Dny strachu, Praha 1992, ISBN 80-85241-23-4
Němci ven! Die Deutschen raus! (NĚMCI), Podlesí 2001, ISBN 80-7272-031-7
ODSUN- Die Vertreibung der Sudetendeutschen, München 1995, ISBN 3-930626-08-X
Pospišil, Jaroslav(HYENY), Hyeny, Vizovice 2002, ISBN 80-86093-67-0
Staněk, Tomáš (STANĚK), Perzekuce 1945, Praha 1996, ISBN 80-85241-99-4
STANĚK, Tomáš, Tábory v českých zemích 1945-1948, Tilia 1996, ISBN 80-902075-3-7
Studie o sudetoněmecké otázce, V. Kural a kol., ÚMV Praha 1996
Trojan Emil, Tak přísahali, Praha 2001
Právní aspekty odsunu sudetských Němců. Sborník, Praha 1996, ISBN 80-85869-19-3

PŘÍLOHA:

MÍSTA, KDE BYLY VYKONÁNY POPRAVY A VRAŽDY NĚMCŮ V OBDOBÍ V.- VII./45. ČECHY

Místo/ datum počet obětí velitel akce šetřeno v r. 1947

Praha 9. 5. - 1. 6. 935 VHA PHA, č. 11835/47

Rovensko pod Troskami, 11. 5. 365 (neověřen

Nový Bydžov , 25.-27. 5 77

Špindlerův Mlýn 80 (30 civilistů)

Lom u Mostu po 9. 5 150 (89 známá jména) 28. 11. 47 (+)

Malá pevnost Terezín, konec V/45, 68 – 80ve spol. hrobech 207 vojáků (identifik. 103 osob) štkpt. FrancA. Tomeš, J. Průša 8. 12. 47 (+)

Kadaň 25. 5.- 18. 6. 73 vel. posádky a vedoucí úřadu OSK 3. 12. 47 (+)

Folmava 13. -15. 5 47 3. 9. 47 (+)

Lanškroun 17.-18. 5. 24 J. Hrabáček

Bílá Voda 10 RG

V 30 obcích okresu Žamberk, Dobruška, Náchod a Nové Město nad Metují 520 1947

Šonov u Broumova hromadný hrob 127 osob

Náchod tři hroby s 190 - 200 osobami 1947 (+)

České Budějovice, hřbitov 32 24. 7. 1947

Tušť (okr. Třeboň) 14 Maxa, F. Říha 1947 (+)

Dolní Jiřetín 20. 5. 150 R. Milovič 1947 (+)

tábor č. 27 a 28 Záluží u Mostu 60-70 1947 (+)

Hejnice, Bílý Potok Raspenava v okr. Frýdlant Exhumace 52 Npor.

Špírek- part. part. skup. Skuteč 1947

Doupov 40 kpt. Baxy , por. Tichý 3. 12. 1947 (+)

Tocov 32 npor. Krejčí 3. 12. 1947 (+)

Dolany 7.-12. 6. 11 3. 12. 1947 (+)
Chomutov 9. 6 12-13 štkpt. Prášil 1947 (+)
Chomutov - pochod k hranici 60-75 (27) 28. 11. 1947 (+)
Chomutov - Sklárna 140 28. 11. 1947
Postoloprty (Žatec) V/45 763 exhumováno 9.-27. 9. 1947 kpt. V.
Černýnpor. J. Zíchnpor. J. Čubka (OBZ)B. Marek (OBZ) npor. Farkač
1947
Domažlice 220 štkpt. Fahrner 26.a 30. 06. 19461947 (+)
Teplice n. Metuji 21 (exhumace) Kpt. Svoboda 28. 7. 1947
Očihov u Podbořan 7. 6. 68 27. 11. 47
Vroutky okr. Podbořany 6 Skup. Černý lev 27. 11. 47
Bílina Kol 120 por. Toporcer, por. Marek 24. 7. 47
Velvety (okr. Teplice-Šanov asi 80 por. Černý 8. 12. 47
tábor Stříbro 25 12. 12. 47
tábor Libkovice okr. Duchcov 40 Smrčina 27. 11. 47
Ostrov u K. Var 5.-6. 6 6 1947
Ústí n. Labem 31. 7. 50-100 1947
Exekuce a popravy jsou evidovány v okr. Vrchlabí (Hostinné, Mostek,
Heřmanovy Sejfy) a Trutnov (Malé Buky, Velká Úpa, Svoboda n. Úpou,
Jánské Lázně)
(+) viz AMV ČR- KA, f. A 2/1, kart. 56-58, inv. č.j. 1765 - hlášení a spisy k
vyšetřování porevolučních událostí)

Zpátky

Tento článek byl uveřejněn na <http://www.cs-magazin.com>